

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt VI. De alijs pœnarum modis, quas in ista nocte patitur anima.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

CAPVT VI.

De alijs pœnarum modis, quas in ista nocte patitur anima.

Tertius afflictionis anima in hac contemplatione fons.

Tertius afflictionis pœnæque quæ hic patitur anima modus, ex duobus alijs extremis, videlicet diuino & humano, quæ hic copulantur originem trahit. Extremum diuinum, est contemplatio ista purgatiua. Humanum, cum enim extremum diuinum feriat animam ad eam maturandam & renouandam, vt eam diuinam efficiat denudando ab affectibus habitualibus, veterisque hominis proprietatibus, quibus illa vehementer est vnita, agglutinata, & conformis: taliter eam comminuit consumitque, in quandam profundam tenebram eam absorbendo, vt anima se consumi, liquefierique crudeli morte spiritus, à facie intuitus; suarum miseriarum, sentiat, ac si ab aliqua immani bellua absorpta, in eius se tenebroso stomacho digeri, sentiret, easdem patiendò angustias, quas Ionas in ventre maris illius bestię sustinebat. Quandoquidem in hoc obscuræ mortis sepulchro expedit eam tumulari, ad resurrectionem quam præstolatur obtinendam. Passionis huius, pœnæque modum (quanquam reuera omnem illa superet modum) describit David dicens: *Circumdede runt me gemitus mortis; dolores inferni circumdede runt me: in tribulatione mea clamaui &c.*

Ion. 2.1.

Ps. 17. 5. 6.

7.

Verum id quod hæc afflictæ anima magis hic sentit est: quod illi se à Deo abiectam esse ac veluti exosam in tenebras detrusam manifestè videatur, quæ certè res est illi graue commiserationeque dignum tormentum, credere videlicet se à

Deo derelictam. Quod tormentum cum acerbè pateretur David ait: *Sicut vulnerati dormientes in sepulchris, quorum non es meminer amplius, & ipsi de manu tua repulsi sunt, posuerunt me in lacu inferiori, in tenebris & vmbra mortis: super me confirmatus est furor tuus, & omnes fluctus tuos induxisti super me.* Reuera enim, quando contemplatio hæc purgatiua coarctat, vmbra mortis, gemitusque ac dolores inferni viuo admodum modo experitur anima: qui in eo consistunt, quod se esse sine Deo, ab eoque ita & infenso punita, & abiectam experitur (cuncta liquidem ista in hoc statu sentiuntur) & quod magis est, quadam timorosa apprehensione videtur illi: hoc modo in æternum secum actum iri: eodemque modo se ab vniuersis creaturis desolatam, ac contemptam, præsertim verò ab amicis suis sentit: Propterea quippe confestim subrexit David dicens: *Longe secessisti notos meos à me, posuerunt me abominationem sibi.* Quæ vniuersa veluti corporaliter spiritualiterque expertus, testatur Propheta Ionas dicens: *Proiecasti me in profundum in corde maris, & flumen circumdedit me: omnes gurgites tui & fluctus tui super me transferunt: & ego dixi; Abiectus sum à conspectu oculorum tuorum; verumtamen tuus videbo templum sanctum tuum (quod ideo dicit, quia purificat hic Deus animam vt videat illum) Circumdede runt me aquæ usque ad animam, abyssus valluit me, pelagus operuit caput meum; ad extrema mentium descendi: terra vestes concludit me in æternum: qui vestes, loquendo nunc ad nostrum propositum, animæ sunt imperfectiones, quæ ne dulcè suarum contemplatione, illam præpediunt.*

Quartum pœnarum genus ex alia obscuræ huius contemplationis præstantia in animam promanat, quæ præstantia, maiestas est magnitudoque Dei, vnde pro-

ment, vt anima aliud extremum quod in illa reperitur, intimæ videlicet paupertatis & miseræ sentiat, quod certe est ex præcipuis pœnis quas in purgatione ista patitur. Experitur siquidem in se profundam quandam vacuitatem ac trium generum bonorum, quæ ad animæ voluptatem ordinantur, temporalium nimirum, naturalium, & spiritualium paupertatem, videtque se in malis, quæ bonis istis contrariantur versari, videlicet in imperfectiōne, & ariditate miseris vacuam quoque apprehensionibus potentiarum, & in spiritus derelictione. Cum enim reperiatur hic pœnis animam secundum sensitivam & spirituales substantiâ & secundum interiores exterioreque potentias, expedit vt anima in vacuitate & paupertate, ac omnium istarum partium derelictione constituitur, siccaque, vacua, ac in tenebris relinquatur. Pars enim sensitiva ariditate; potentia autem vacuitate suam apprehensionum & spiritus obscurâ tenebra repurgantur. Quæ omnia media obscurâ istâ contemplatione efficit Deus, in qua non solum patitur anima vacuitatem & suspensionem seu subtractionem istorum naturalium adiuutorum, atque apprehensionum, quæ terre pœna molestissima est, (ac si quempiam suspenderent, vel in aëre ne posset respirare detinerent) sed etiam repurgat animam, annihilando, vel euacuando, vel consumendo in ea (sicut ignis scoriâ rubiginemque metalli) affectiones vniuersas, habitusque imperfectos, quos toto vitæ suæ tempore contraxit. Cum enim illi, adeo altas in anima radices fixerint, magnam solet consumptionem seu defectiōnem internamque cruciatum pati, præter iam dictam paupertatem & vacuitatem naturalem & spirituales, verificaturque hoc loco dictum Ezechielis dicentis: Con-

gere ossa, quæ igne succendam, consumentur carnes, & coquetur vniuersa compositio & ossa tabescent. Quibus verbis, pœna afflictioque quam in vacuitate & paupertate secundum esse sensitivum & spirituale patitur anima significatur. Et tunc hæc omnia, confestim Propheta subiungit: *Pone quoque, eam super prunas vacuam, vt incalcescat, & liquefiat as eius, & confectur in medio eius inquinamentum eius: & consumatur rubigo eius.* Quibus verbis grauis denotatur passio afflictioque quam hic in purgatione ignis contemplationis istius patitur anima; cum dicat hic Propheta, quod ad hoc vt expurgetur & consumatur affectionum, quæ in medio animæ reperiuntur rubigo, necessarium sit vt quodam modo anima se ipsam in nihilum redigat consumatque, secundum quod passiones imperfectiōnesque istas, veluti in naturam versas habet. Vnde quia in hoc igne sicut aurum in fornace, purificatur anima secundum quod Sapiens ait: *tamquam aurum in fornace probauit illos*, magnam istam consumptionem defectiōnemque in intimis suis sentit, cum stupenda quadam paupertate, in qua quodammodo deficit. Quemadmodum videre licet ex eo, quod Dauid ad hoc propositum de seipso hisce verbis ad DEVM clamando dicit: *Saluum me fac Deus, quoniam intrauerunt aqua vsque ad animam meam, infixus sum in limo profundi, & non est substantia: veni in altitudinem maris, & tempestas demersit me: laboravi clamans, rauca facta sunt fauces mea: defecerunt oculi mei dum spero in Deum meum.*

Humiliat hinc Deus plurimum animam, vt illam postmodum plurimum exaltet: & nisi disponderet Deus vt sentimenta ista quando viuaciter in anima accenduntur, citius sopirentur, paucissimis illa diebus corpus desereret: sed sunt intercalata tempora,

B.
annis
Cruce

pera
ystica
NVI
120

Huius status animæ, reuera descendunt in infernum viuentes, purgatorijque pennis in hac vita expiantur.

pora, quibus intima eorum viuacitas percipitur. Quæ quidem viuacitas adeo interdum viuo modo sentitur, vt arbitretur anima se perditionem infernamque apertum videre. Huiusmodi enim homines sunt ex illis, qui reuera descendunt in infernum viuentes, & in eo velut in purgatorio purgantur: hæc siquidem purgatio est illa, quæ in purgatorio pro culpis quamuis venialibus subiri sustineriq; debebat. Atque ita anima quæ hæc transit, estque iam rectè purgata; vel purgatorium non ingreditur, vel certe parum in eo detinetur; plus enim illi hic vna prodest hora, quam multæ illic.

CAPVT VII.

Eadem continuatur materia, de alijsque voluntarij afflictionibus & angustijs disseritur.

Afflictiones, angustiaque voluntatis, sunt etiam in hoc statu immensæ, ita vt subitanè memoriâ, malorum in quibus se versari conspiciat, nec non incertitudo remedij illorum transuerberet interdum animam. His accedit præteritarum prosperitatum recordatio; huiusmodi siquidem homines, quando istam ingrediuntur noctem, regulariter multis sunt diuinis suauitatibus perfructi, multaq; Deo obsequia præstiterunt. Atque hoc est quod illorum præcordia maiori lancinat dolore, videre nimirum quantum ab illo bono alieni sint, & quod iam amplius eo redire nequeant. Rem hanc etiam asserit Iob proprio experimento edoctus, verbis istis: *Ego ille quondam opulentus: repente contritus sum: tenuit cervicem meam, confregit me, & posuit me sibi quasi in signum: circumdedit me lanceis suis: conuulneraui lumbos meos, non pe-*

Iob 16. 13.

percit, & effudit in terra viscera mea: concidit me vulnere super vulnus, irruit in me quasi gigas: saccum confusi super cutem meam, & operui cinere carnem meam: facies mea intumuit à sletu: & palpebra mea caligauerunt. Tot enim adeoque ingentes sunt huius noctis pænes, tot sacræ scripturæ autoritates quæ ad hoc propositum adduci possent, vt tempus viretque, si de ijs scribere vellemus nos deticerent. Absque dubio enim, quicquid de illis dici potest, minus est; ex authoritatibus tamen hucusque adductis aliquid conijcere, suspicarique hæc de re possumus.

Vt autem huic Cantus verbi finem imponamus, explicemusque quidnam de hæc sit in anima, referemus id quod de ea sentit Ieremias istis verbis. *Ego vir videns paupertatem meam, in virga indignationis eius me minauit, & adduxit in tenebras, & non in lucem: tantum in me vertit, & conuertit manum suam tota die, vetustam fecit pellem meam & carnem meam, contriuit ossa mea, adificauit in gyro meo, & circumdedit me felle, & labore: in tenebrosis collocauit me quasi mortuos sempiternos: circumdedit me aduersum me, vt non egrediar: aggrauauit compedem meum: sed & cum clamaui, & rogauero, exclusit orationem meam: Concluserunt vias meas lapidibus quadris, semitas meas subuertit: versus insidiatus factus est mihi, leo in absconditis: semitas meas subuertit, & confregit me: posuit me desolatam: Tetendit arcum suum, & posuit me quasi signum ad sagittam. Misit in remibus meis filias pharetrae suae: factus sum in derisum omni populo meo, canticum eorum tota die: Repleuit me amaritudinibus, inebriauit me absinthio: Et frigit ad numerum dentes meos, tribuit me cinere: Et repulsa est à pace anima mea, oblitus sum honorum: & dixi. Perijt spes mea, & spes mea à Domino: Recordare paupertatis & transgressionis meae, absinthij, & fllu: memoria memor ero, & labiscet in me anima mea. Vniuersis planctibus & lamentationibus istis, deplorat Ieremias has pænas, tribulationeque*